

Június 29-én, vasárnap a fél 11-es istentisztelet keretében emlékezünk városunk h?si halottaira, és helyezünk el virágokat a templomkertben lév? emlékm? el?tt.

Emlékezzünk azokra az emberekre, akiket a történelem vihara elszakított szeretteit?l, és idegen földben alusszák örök álmukat! Mándokon 42 családban hiába várták vissza – szül?, testvér, feleség, gyerek – a háborúba indulót. A sors kegyetlen volt hozzájuk, és soha többé nem térhettek haza.

Emlékezzünk, mert megígértük, hogy minden év június utolsó vasárnapján eljövünk, hogy lerójuk tiszteletünket azok el?tt, akik több évtizede veszítették életüket a hazáért, kötelességük teljesítése közben!

Emlékezzünk rájuk, hiszen egyszer? emberek voltak ?k, akik az orosz hómez?k?n, végtelen pusztában vágyódtak szeretteik után! De sajnos nem adatott meg nekik a viszontlátás öröme, a gyermeknevelés boldogsága és a békés, nyugodt öregkor.

Emlékeznek most a hadiözvegyek, hadiárvák, közeli és távoli rokonok, akik hónapokon, éveken át várták szeretteik hazatérését, a háború végét – hiába!

Emlékezzünk ezen a napon mindazokra, akik életüket adták hazánkért, meggy?z?désükért! Jusson egy szál virág a háború, a szabadságharc vétlen áldozataira!

Június utolsó vasárnapja városunkban az ? emléknapiuk. Emlékezzünk rájuk közösen!

„Nézd e község mérhetetlen fájdalmát,□

Egy beszél? szobor körül állott halmát.□

A keserg? apát, fájószív? hitvest, a védtelen árvát,□

Mind itt látod, itt ... ezt!□

Anyát, ki véréb?l gyermekét nevelte,□

S virágjában egy sír magába ölelte.□

De kora múlását nem a kór okozta:□

Vérét hazájának áldozatul hozta.□

Nincs díszkoporsóban, gránát tépte teste ...□

Utolsó sóhaját csak h?s társa leste.

Idegen földben van, tömegsírba téve,

Csak neve tündöklök, az emlék jelébe.

Vérz?szív? anya! Fiad neve ott van ... Óh!

Ezt visszaadta dics?ült ... halottan!

Szántogass csak apa, özvegy kösd a k?vét,

Fiad és hitvesed ezért onta vérét.

Ebb?l sarjadozik magja a kalásznak,

Honának áldozta, s nem pazarlá másnak.

Igazságos Isten! Védd meg a hamvakat!

Sújts le, ha felettük szentségtör? akad!

S ha a t?n? id? rohan a világgal,

Töröld le a mohát, s hintsd be vadvirággal,

Melynek illatával közénk száll új élet,

” S biztos remélhetünk újabb ezer évet.”